

NÁŠ ČASOPIS

časopis sboru Českobratrské církve evangelické
ve Valašském Meziříčí

Říjen 2012 / 138

Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti. Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost. Vždyť i David prohlašuje za blahoslaveného člověka, jemuž Bůh připočítává spravedlnost bez skutků: ‚Blaze těm, jimž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty. Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hřích.‘

(epištola Římanům, 4. kap., verše 4-8)

Mezi lidmi se říká, že každý jednou dopadne podle toho, jak žil. Nebo budeme spaseni z pouhé milosti, bez našich zásluh, jak to čteme v Bibli?

Soudit nás naštěstí nebudou lidé (jak často jsme nemilosrdní!), ale Bůh. Ten ví nejen to, co jsme kdy provedli, ale také proč, a ví to i tehdy, kdy to my sami o sobě nevíme. S Božím soudem tudíž počítáme až po smrti, kdy už do toho nikdo z lidí nebude moci mluvit. Ale to je v něčem tragické, že si Boží soud odsouváme až na konec života, že si nepřipouštíme, že by se již mohl odehrávat, že by se nás už nyní mohl týkat. Možná bychom byli otevřenější ke změně – toho, co je v nás třeba změnit.

Jak obstojím na Božím soudu? Jak mohu obstát jako hříšný člověk (tedy když ve mně je něco, co se Bohu vzpírá)? Jako před něj mohu předstoupit, když mě tíží vina, třeba i kvůli různým věcem, které už nemohu napravit, natož vrátit zpátky? Tato otázka trápila mj. Martina Luthera, a odpověď našel právě v epištole Římanům: Je třeba důvěřovat Bohu, že on může ospravedlnit, tedy dát spravedlnost a spásu tomu, kdo si ji nezaslouží.

Dnes se spíš ptáme: jak obstát v životě, jak žít dobrý, krásný, zdařilý život? Jak žít tak, abych se jednou, asi na konci života, nemusel za svůj život stydět? Nějak (správně) tušíme, že v životě jde o přítomnost, nejen o to, co bude „jednou“.

To, o čem píše apoštol Pavel, to známe ze života: kdo se vykazuje skutky, otráví

Obr. Maruška Kubičná, 10 let

vzduch kolem sebe, s takovým člověkem se to nedá vydržet. Možná takový člověk ob stojí, ale nezažije naplno, co to je Boží milost. Král David, o kterém píše apoštol Pavel, to zažil naplno: David spáchal cizoložství i úkladnou vraždu - a v žalmu 32. (který apoštol cituje) i v jiných (ještě silněji např. v Ž 51) čteme o tom, že zažil naplno Boží odpuštění (a to bylo před Kristem!). Pro všechny Židy je David vzor v tom, že se kál, že uměl přiznat svou chybu - v tom byla jeho velikost!

Člověk nemusí spáchat závažný zločin, aby Boží milost poznal, ale ten, kdo na sobě pocítil velkou tíži viny, obvykle prožije Boží odpuštění silněji. Luther byl zoufalý, protože cítil váhu své viny, hříšnosti a nedostatečnosti mnohem intenzivněji než my dnes. My své viny vyznáváme, ale mám za to, že si ve většině myslíme, že jsme vlastně docela dobří. Kolikrát jsem slyšel (skoro jako zaklínadlo): „Já jsem nikomu neublížil.“ Spíše tedy řešíme jemnost svého svědomí.

Tento text z Listu Římanům jsem četl a krátce vyložil na úvod sborového večera s br. Ludvíkem Ballonem. Takový „veřejný“ rozhovor s ním jsem díky jeho ochotě a otevřenosti zažil během léta už dvakrát – na „velkém“ táboře v Hošťálkové a na pobytu s rodinami s handicapovanými dětmi v Bělči. Starší děti na táboře se p. Ballona zeptaly na nejhorší zážitek z vězení – všichni čekali nějakou drsnou nebo krajně nepříjemnou krutost, a p. Ballon odpověděl, že to byl okamžik, kdy mu došla hloubka jeho viny. Obávám se, že nám často takový okamžik chybí.

Možná nám chybí ta vnitřně prožitá zkušenost, že vůbec nejsme dobří, ale že Bůh nás takové přijal. Možná kvůli té chybějící první zkušenosti nemáme dost prožitou i tu druhou – že nás Bůh opravdu miluje – takové, jací jsme, že se nemusíme nejdřív snažit být dobří. Na adresu farizea Šimona, v jehož domě pomazala Ježíše „žena hříšnice“, řekl Ježíš ono známé „Komu se málo odpouští, málo miluje.“ (Lk 7,47) Jsme tedy asi často v pozici staršího bratra z Ježíšova podobenství o milosrdném otci (či o marnotratném synu – Lk 15,11-32, resp. 25-32).

Všimněme si, že apoštol neříká jen to, že ten, kdo věří, bude ospravedlněn. Dovolí si vyslovit ještě jednu podmínku - ospravedlněn bude ten, *kdo věří v Toho, který dává spravedlnost bezbožnému. Teprve tomu se jeho víra počítá za spravedlnost, kdo druhému člověku (třeba a právě „bezbožnému“) přeje druhému Boží milost.*

Vedle ospravedlnění a spásy z milosti či vedle přijetí v Boží lásce zůstává ještě téma viny. Ta se nedá hodit za hlavu, jak se žel zpívá v jedné písni (zpěvník Svítá č. 51): „Staré hříchy odhodme, ...“ (ale možná to špatně chápu). Vina, třeba i velmi dávná nebo skrytá (Ž 19,13), má být odpuštěna. Pokud je tu kromě Boha ještě ten, kdo by nám mohl odpustit, pak neotálejme a jděme za ním. A dejme pozor na paradox: je třeba unést zodpovědnost za svou minulost a nést následky svých špatných činů, rozhodnutí apod., ale zároveň víme, že si Bůh nepřeje, abychom se stále cítili vinni, nevyčítá nám naše omyly, přehmaty a trapasy. Možná stačí, že se ozývá svědomí, které nás dokáže vracet zpět, i když nám už bylo odpuštěno. Někdy člověk potřebuje slyšet vícekrát o odpuštění té samé věci, protože i odpuštění je těžké přijmout.

Obdivuji bratra Ludvíka Ballona pro jeho odvahu jít s kůží na trh. Kdo z nás by dokázal učinit celoživotní zpověď před druhými lidmi? Byl jsem velmi vděčný za

dobrou atmosféru a dobré otázky těch, kteří byli přítom.

Na staršovstvu jsme během několika posledních porad diskutovali nad kapitolou z katechismu br. f. Jiřího Grubera s názvem *Politika*, naposledy o tom, nakolik a jak má církev mluvit do veřejných věcí. Českobratrská církev evangelická se také občas ozve – letos zmocnil synod svého předsedu (shodou okolností J. Grubera), aby napsal předsedům vlády, parlamentu a senátu a upozornil na to, že současné zákony málo chrání lidi, kteří upadnou do likvidačních dluhů a stávají se obětí exekucí, protože byli zmanipulováni k tomu, aby si objednali zboží, které nemohou zaplatit, apod. Na rozdíl od vězeňského systému, kde se práva domůžete jen velmi těžko, paní předsedkyně i oba předsedové na dopis odpověděli. Br. Mikš říkal, že už snad byla přijata nějaká právní úprava, která by podobné nekalosti aspoň zčásti regulovala. Když jsem přemýšlel, koho pozvat na sborový den, napadlo mě právě politické téma, a ptal jsem se ing. Bohdana Mikuška, člena městského zastupitelstva a bývalého starosty, jestli u nás už někdy mluvil. Prý ne – tak se můžeme těšit na besedu s ním – za tématem *Křesťan v současné politice* jsou třeba tyto otázky: *Má křesťan místo v současné politice?*, nebo *Má smysl, aby se křesťan v současné politice angažoval?* Sborový den vychází právě na Den vzniku samostatného Československa, 28.10.

Jeden z nejhorších komunistických režimů, který potíral církev, byl v Albánii – ale právě tato země „dala světu“ Matku Terezu z Kalkaty. Kdo z nás byl v Albánii? Vašek Košťál, velký turista a dobrodruh, tam letos byl. Můžeme se těšit na sborový večer, který je tentokrát až 4. pondělí v říjnu, 22.10. Přeju Vám všem pěkný podzim.

Srdečně Váš *Daniel Heller*

Jubilanti

Jarmila Dobešová
Marie Frňková
Marie Halfarová
Lydie Bulová

Milada Sláčiková
Vlasta Drozdová
Jan Fabián

O čem jedná naše staršovstvo

- Bylo provedeno ohlédnutí za minulým měsícem ve sboru. Bratr farář Heller poděkoval brigádníkům a těm, kdo se starali o hosty ze Slezské církve evangelické a. v. a o hosty z Ukrajiny. Bratr farář Heller podal informaci o setkání s bratry Gedeony, o jejich službě a o možnosti zapojení se do této služby. S povděkem byl kvitován sborový večer s bratrem Ballonem i sborový den se vzpomínáním na prázdniny.
- Staršovstvo souhlasí s konáním semináře pastoračních pracovníků naší církve ve dnech 29. a 30. října v prostorách našeho sboru.
- Bratři ze společnosti Gedeonů požádali o zapůjčení sborového sálu pro setkání na sobotu 13. října odpoledne. Staršovstvo souhlasí.

- Modlitební hodina se bude konat 1x měsíčně každou druhou středu v měsíci v 17.15 hod. Bratr Heller vyzval presbytery/ky k účasti.
- Communio viatorum pořádá podzimní víkendovku pro malé děti (v Hodslavicích) i velké (v Karpatech).
- Koncert Ireny Budweiserové ve prospěch Hospice Citadela se bude konat v neděli 18.11. 2012 v 17.00 hod. v našem kostele. Kampaň „Otevřeno seniorům“ a s ní spojená expozice na chodbě proběhne v našem kostele do konce října.
- Bratr Jelínek podal informace o konání Dozorčí rady Diakonie – domácí péče. Je vypracován harmonogram sloučení středisek domácí péče a hospic k termínu 1.1. 2014. Členové dozorčí rady za náš sbor se na příští dozorčí radě budou informovat o personálních změnách ve středisku. Na post předsedkyně Dozorčí rady chce rezignovat Emílie Cibulcová. Bratr Radek Šrámek oznámil staršovstvu písemnou rezignaci na náhradníka Dozorčí rady.
- 27. konvent se koná 10. listopadu v 8.30 hod. na Vsetíně. Od posledního konventu zemřel presbyter bratr Daniel Popelář. Staršovstvo navrhuje tyto kandidáty za členy seniorátního výboru: Vladimír Buzek, Martin Beneš, Jan Dančák, Světlana Greplová. Staršovstvo pověřuje bratra Hellera podáním návrhu na konvent ohledně výkonu člena dozorčí rady střediska Diakonie a z tohoto důvodu možného propuštění ze zaměstnání ve středisku Diakonie. Staršovstvo souhlasí se změnou církevního zřízení navrženými na 2. zasedání 33. synodu.
- Sestra Eva Janírková zaslala finanční informace k 30. září 2012:
Pokladna: 33 135,- Kč, Bankovní účet: 80 308,- Kč
Saláry hotově: 17 280,- Kč
Saláry bankou: 3 085,- Kč
Sbírky celkem: 8 024,- Kč, z toho účelová 1 422,- Kč,
pro Evangelickou akademii 1 712,- Kč, příspěvek do sociálního fondu: 1 000,- Kč
- Bratr Mikš připraví nový návrh dohody o užívání bytu faráře.
- Hospodářské záležitosti:
 - Natažení pletiva plotu bude zajištěno brigádnicky v sobotu 13. října.
 - Kanalizace – bratr Mikš zajistil územní rozhodnutí. Cenová nabídka s překopem cca 79 000,- Kč bez DPH, s protlakem cca 85 000,-Kč bez DPH. Staršovstvo rozhodlo objednat tuto nutnou opravu kanalizace u firmy SENZA s.r.o.
 - Byl prodán obraz darovaný sestrou Bulovou za 2 000,-Kč městu Horní Slavkov.
 - Staršovstvo pověřuje stavební komisi projednáním dlouhodobého plánu oprav, který je nutný kvůli podávání grantů. *Ze zápisu Tomáše Jelínka*

Děti, dorost, mládež

POZVÁNKA NA PODZIMNÍ VÍKENDOVKU

Milí přátelé,

tak jako každý rok se blíží podzim.... a s ním i podzimní prázdniny!!! ☺

A to znamená, že se chystá i podzimní víkendovka!!! ☺

Kdy to bude – **od čtvrtku 25.10. do neděle 28.10.2012**

Kde to bude – letos se vydáme prozkoumat kus Bílých Karpat

Více informací dostanou ti, kdo projeví zájem se akce zúčastnit – prosím, abyste se přihlašovali na tel: **732939938** nebo mail: p.krupova@seznam.cz a to nejpozději **do 9.10.2012!** **Děkujeme, a nezapomeňtevšichni jste srdečně zváni!!!!**

Za přípravný tým se na vás těší Pavla Krupová

VÍKENDOVKA PRO MALÉ DĚTI

(5 – 8 let, mohou ještě jet i všichni ti, kdo byli na táboře) **26. – 28. 10. 2012**

Téma: JONÁŠ Místo: Hodslavice Předpokládaná cena: 300 Kč

Přihlašování do 13. října 2012 Aleně Jelínkové (e-mail: alen.jel@centrum.cz, mobil: 720 554 721). Přihlášení dostanou podrobnější informace.

Malý tábor 2012

Byl jsem ve skupince u Davida, kterému jsme říkali Didido. Naše skupinka se jmenovala Itamar a měli jsme svůj pokřik: „Ita, Ita, Itamar, vždy vítězství a vždy zdar, hrrrr.“ Nejlíp se mi líbilo, že když jsme si mohli hrát na Mojžíše. To byl jeden skupinkový vedoucí a ten hrál Mojžíše a my jsme byli s ním na procházce a zahlídli jsme hořící keř, ale nebyl to hořící keř, ale byly tam červené fáborky. Potom jsme přiběhli a ten keř říkal: Ty půjdeš do Egypta říct faraonovi, aby propustil tvůj lid. A když Mojžíš přišel blíž, tak řekl keř: Sundej si pantofle. A taky keř řekl: Stalo se. Keř říkal slovo: Já jsem, kdo jsem. To je myslím všechno.

Jídlo bylo moc dobré. Věrka moc dobře vařila a taky dělala moc dobře uzly. Alenka zas dělala dobře hudbu a Didido fyzičku. Míša, ta dělala hodně dobře přírodu. Bydleli jsme v hezké chalupě. Krásně jsme si zahráli s ostatními dětmi. Bydlel jsem s Honzou a dalšími kluky a dvěma holkami. Bylo nás tam šest.

A taky jsme si krásně užili s těma holema z nástupu. Ty hole jsme si vyráběli. Potřebovali jsme je na nástup. Vyráběli jsme je z klacíků a někteří si udělali blbou, tak jim to Didido uříznu. Třeba jeden měl takový klacek, kde byla dole hlína, tak mu to Didido odřezal.

Měli jsme baťohy a v nich dobrou svačinu.

Zapsáno podle vyprávění Adama Čapka, 6 let

Udalo se ve sboru

Sborový večer s bratrem Ludvíkem Ballonem

Na sborovém večeru 17. 9. byl naším hostem bratr **Ludvík Ballon**, který se přistěhoval k nám do Valašského Meziříčí v květnu tohoto roku.

Bratr Ballon během večera průběžně odpovídal na naše otázky. *V jaké vyrůstal rodině?* Rodina nebyla ideální. Táta pracoval v uhelném průmyslu. V práci a na veřejnosti byl oblíbený, doma krutý. Je Maďar – hodně divoký, bylo to rodové. Jsme 4 bratři a vyrůstali jsme na ulici. Maminka byla v područí a tatínka se bála. On jí bil, stejně jako nás. Jednou tatínka udal dětský lékař, který odhalil stopy násilí na nás dětech. Tatínek šel do vězení na půl doku. Já byl od malička hyperaktivní. Po tatínkově návratu z vězení jsem odešel na učnák, starší bratr byl v diagnostickém ústavu.

V sedmnácti letech se mi narodil syn, v té době jsem už byl silně závislý, byl jsem alkoholik. Mladší bratr Marek si našel dobrou ženu, která je velká srdcem, mají pěknou rodinu. Maminka je vyučena v potravinářství. Rodiče se rozvedli a později zase vzali. Po návratu z vězení jsem je navštívil, vztahy se urovnaly, otec se mnou poprvé promluvil jako se synem. Matka mi volá každý den.

Dělal jsem spoustu zaměstnání. Jako alkoholik jsem je ale často měnil. Dělal jsem řezníka, hlídače, topiče, na šachtě, galvanizoval kovy – to bylo poslední zaměst-

nání před vězením. V té době jsem již nepil. Stěhoval jsem se hodně za prací. Syn vyrůstal s matkou. Ta si našla jiného, když jsem byl na vojně. Nedivím se jí, nefungoval jsem jako otec, a ani jako chlap. Pařil jsem s kamarády. Postupně jsem se propil do samoty. Přes týden jsem byl v práci a na víkend jsem se zavřel doma a pil. Kamarády jsem ztrácel.

Šel jsem na léčení a prožil 4 roky harmonického života. Jako střízlivý jsem v pohodě. Nastaly ale problémy v práci, zorganizoval jsem stávkou a podali jsme stížnost na fabriku. Továrna měla potíže a mě se chtěla zbavit. Po třech měsících jsem se opil – přepadl jsem člověka, ukradl peníze, nakoupil zbraně - situaci jsem chtěl řešit násilím. Naštěstí jsem se opil tak, že svůj plán jsem neuskutečnil – nevěděl jsem, co dělám, to mě zachránilo. Byl jsem odsouzen. „Vylágroval“ jsem si mozek, po napití měním identitu. Nejdříve jsem byl v léčebně 14 dní. Po vystřízlivění jsem nastoupil sám léčení na Červeném Dvoře, kde jsem dostal invalidní důchod. Chodil jsem po soudech, omluvil jsem se poškozeným a nastoupil dobrovolně na 7 let trestu. Nejdříve tři týdny na Borech v Plzni a pak do Pardubic.

Jaký byl život ve vězení? Z počátku to byl tvrdý přechod – špína, smrad, násilí, hnus, teror. Na cele je nejvíce 16 lidí, ale na oddíle, kde jsem byl já, po sedmi lidech. Jaký je běžný den ve věznici? V šest ráno se vstává, hygiena, snídaně, raport – sčítání vězňů, volno – program nebo cela. Ve vězení se změnilo vše. Odsouzení tu fetují, mají tu sex, jsou vulgární, hnusní. Snažil jsem se více přemýšlet, nechtěl jsem se stát profi-vězněm, nepoddal jsem se slangu a návykům vězňů. Začal jsem potkávat lidi, které jsem dřív neviděl. Komunikoval jsem s jinými lidmi-vězni. Navštěvovali jsme se a scházeli v kapli, kterou zde zařídil pan Daniel Ženatý, lidi z kaple jsem potkával i na kurzech. Dostal jsem se do kurzu keramika a postupně se stal vedoucím dílny. O své změně jsem začal uvažovat sám, ještě před příchodem do vězení.

Vězení se skládá z oddílů, tam vás zavřou a jdou pryč. *Kdo je to dozorce a kdo vychovatel?* Dozorci je uniformovaná stráž. Vychovatel je správce oddílu v civilu. Oddíl má 35 až 150 vězňů. Co by měl vychovatel dělat? Starat se o oddíl, komunikovat se soudy a sociálním pracovníkem. „Díra“ je vězení ve vězení. Byl jsem zde několikrát za svoji sebeobranu a to v rozsahu tří až deseti dní.

Přišel vás někdo z rodiny navštívit? Ve vězení mě nenavštívili. Přišly návštěvy od pana Dana Ženatého. Měl jsem také povídání pro lidi z venku v kapli jako nyní.

Spoluvězni vnímali moji proměnu. Musel jsem změnit svůj přístup k lidem. Zpočátku jsem musel být agresivní a vulgární stejně, jako bylo agresivní a vulgární prostředí, abych si uhájil svoji pozici, své místo. Po čase jsem mluvil s vězni hodně o svém návratu, o Bohu. Musíte se ale změnit uvnitř. Ta změna musí být ve vás. Z těch lidí to často vyprchalo. Ze začátku jsem chodil ke Svědkům Jehovovým i k panu Danu Ženatému. Bylo to velice intenzivní. Bible byla jediná kniha, kterou můžete mít všude, i v „díře“.

Svědkové Jehovovy nechodili do kaple. Lidé od Svědků Jehovových znali moji matku. Vybíral jsem si víru i podle lidí, jemné nitky gest a slov mi říkaly, že se nedá sedět na dvou židlích, musím se rozhodnout: buď Svědkové Jehovovi, nebo evangelíci. Rozhodl jsem se pro evangelíky a bylo nutné se slušně rozloučit se Svědky Jehovovými. Měl jsem od té chvíle pocit, že se ke mně obrátili zády. Reakce učitele byla v jisté míře až agresivní. Už se nechtěli vůbec kontaktovat. Chtěl jsem být pokřtěn. Pokřtěni jsme byli dva. Navzájem jsme o tomto rozhodnutí nevěděli. Při křtu jsem byl zarostlý – vlasy i vousy. Po křtu jsem se ostříhal a oholil. Byla to má symbolická očista, proměna po křtu. Druhý den při nástupu mě dozorci nepoznali.

Co bylo nejhorším zážitkem ve vězení? Poznání vlastní viny. Obviňování druhých vede jen do pekla, takže to stejně musí jednou člověk přijmout.

Jaké jsou Vánoce ve vězení? Jak si je každý udělá. Bývaly krásné, každý něčím přispěl. Vyráběli jsme malý Betlém, mísy, ozdobili jsme si větvičky. Pan Dan Ženatý zorganizoval s křesťany s Pardubicka balíčky. V každém balíčku byl čaj, kafe, sušenka, čokoláda a přání s veršem z bible.

Svého tatínka jsem léta nenáviděl. Moc mi pomohl pan Dan Ženatý. Nahradiť mi otcovskou lásku. Moc jsem k němu přilnul. Začal mě směřovat k mému otci. Pomohl mi vztah k němu přehodnotit.

Po propuštění jsem cítil totální neschopnost samostatného života. Tady se cítím dobře, ale jsem stále nervózní. Chci vám poděkovat za tento večer.

Také my, Valmezáci, jsme bratru Ballonovi děkovali za tento večer. Děkovali jsme mu za jeho otevřenost. Odkryl nám svět, který neznáme. Donutil nás zamyslet se nad životem. Všichni jsme intenzivně vnímali jeho osobní vyznání.

Anna Jelínková, Ludvík Ballon

Zemřelí

Sestra **Jindřiška Grulichová** se narodila 24. 3. 1924 v rodině hajného ve Valašské Bystřici. V Rožnově p.R. se vyučila prodavačkou textilu. Určitě si vzpomenete, že do kostela chodila vždy velmi pěkně oblečena, v kostýmku, s klouboučkem...; sedávala před nahrávacím pultem.

Vdala se v roce 1944 a s manželem Jiřím Vilhemem měla dva syny, Jiřího a Lubomíra. Manžel byl totálně nasazený v Německu a vrátil se s podlomeným zdravím. V roce 1948 paní Jindřiška ovdověla. Podruhé se vdala za Aloise Grulicha v roce 1951 – a s ním měla syna Radovana a dceru Alexandru. Br. Grulich zemřel před třemi lety. Život neměla lehký, ale dokázala se s ním vždy vyrovnat. I ve chvílích nejhorších vždy dopředu věděla, co dělat. V rodině určovala směr a cestu ona. Pro rodinu také žila. Měla dobrosrdečnou povahu. Vedla spořádaný rodinný život, byla pořádkumilovná a šetrná, dokázala s manželem dvakrát postavit domek. Za manžela měla mistra pekaře a spolu s ním pracovala až do důchodu v pekárnách ve Valašském Meziříčí.

Celý život se potýkala s různými nemocemi. V posledním roce byla téměř stále upoutána na lůžko a střídavě pobývala v nemocnici a domácím ošetřování, kde se o ni starali ti nejbližší. Do poslední chvíle měla mimořádnou paměť a schopnost zabývat se běžným životním děním. Svůj životní elán by mohla mnohým lidem rozdávat.

Ke svědectví rodiny bych rád ještě přidal to, jak jsem ji měl možnost poznat já: Byla pevná ve svých postojích a uměla rozlišovat dobré a zlé, proto ji také ledaco trá pilo. Věděla, že nemůže rozhodovat za druhé lidi, ale uměla se ozvat. Nejvýznamnější však asi byla její zásada, že je třeba si navzájem odpouštět. Říkala, že i když to nejde hned, je to velice třeba, nedá se bez toho žít.

Ve svých 85 letech byla už i praprababičkou. Stále v ní však bylo dost energie a houževnatosti. Bývala dost unavená, ale při návštěvě se vzepjala, sebrala síly a byla plně (a na dlouhou chvíli) plně a aktivně přítomná. Proto jsem četl při pohřbu z proroka Izajáše (Iz 40,26nn): *On dává zemdlému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.* Paní Jindřiška dodávala druhým sílu, uměla podporovat druhé. Říkala, že je to tím, že věří. Nevíme, proč jiný tolik síly a energie nedostane. Biblické zaslíbení nelze vymáhat. Když se na člověku naplní (a nevíme, jak podstatným dílem je naše spolupráce), je to nesamozřejmý dar.

Četli jsme také podobenství o hořčičném zrně a o kvasu (Mt 13,31-33). Boží království – maximum dobrého, to nejlepší, co člověk může v životě poznat, to není jen o věčném životě; nejde jen o to, zda vstoupíme do nebe či ne. Boží království začíná už zde, člověk do něj již ve svém životě vchází. Přichází však také samo od sebe - a nedá se zadržet. Není to na nás závislé, neroste pro naše zásluhy, ale proto, že nás Bůh obdarovává. Odpověď víry v životě člověka je důležitá, protože jde o vztah. Ale může to jít i mimo nás, to hlavní je na Bohu.

Boží království může vznikat docela skromně a být docela nenápadné, jako hořčičné zrnko (nejmenší, co v Ježíšově době znali), ze kterého vyroste bujný keř, za nímž se schová jezdec na koni (!). Sestra Grulichová uměla druhé podporovat a po-

skytovat přístřeší.

Kvas je v Bibli významný symbol. Když se u Židů peče nekvašený chléb, není to proto, že na kvašení není čas: je to znamení nové budoucnosti nepoznamenané tím starým, co už do nového začátku nepatří. Je to však také symbol hojnosti. Kvásek je malá část těsta, ale postupně všechno prokvasí. Věříme, že pomalu, ale jistě prokvasí celý svět. Už teď má moc prostoupit naše vztahy – a to není málo.

Víra může být neokázalá a nenápadná, ale Bůh se k ní přiznává. V posledním rozhovoru mi sestra Jindřiška řekla: „Ano, pochybnosti přicházejí, ale já věřím.“

Děkuji všem, kdo sestru Jindřišku Grulichovou zvláště v posledních dvou letech doprovázeli. Zemřela po dlouhé, těžké nemoci v pondělí 24.9. ve věku 88 let. Rozloučili jsme se s ní v sobotu 29.9. v našem kostele. *Alexandra Machová a Daniel Heller*

Sestru Jindřišku Grulichovou jsem znala dlouhé roky jako jednu z členek našeho sboru, které jsem si vážila. Věděla jsem, že je přímá, pracovitá, a že jí na našem sboru velmi záleží. Vzpomínám si na sborový večer, kdy hovořila o svém životě společně s manželem, zajímavě, otevřeně a upřímně. Sblížily jsme se ale, až jsem ji začala navštěvovat v její nemoci. V nemocnici i u ní doma. Začaly jsme se poznávat a myslím, že obě jsme se těšily na setkání. Sestra Grulichová uměla velmi zajímavě vyprávět nejen o svém životě, ale také mě potěšila mnoha vtipně podanými zážitky. Byla opravdu studnicí vědomostí. Měla těžký život, ale to nebylo téma, o kterém by dlouze mluvila. Raději vyprávěla o svých dětech, vnucích, ale také o cestování, které měli s manželem tak rádi. Málokdo také ví, že ve svém domě poskytovala ubytování studentkám průmyslové školy, s nimiž zůstala stále v kontaktu. Milovala svoji zahrádku, která byla v době budování domu obživou a později také velkou radostí. Nemohu podrobně popisovat naše rozhovory, ani nechci. Chci jen říci, že si vážím toho, že jsem mohla se sestrou Grulichovou sdílet ty chvíle vzájemného porozumění. Přesto, že jsem smutná, že už odešla, mám radost, že jsem s ní mohla být. *Věra Tyralíková*

Bratr **Květoslav Urban** se narodil 9. května 1944 na Vsetíně rodičům Josefu a Anně Urbanovým. Žil s rodiči a sourozenci v hospodářské usedlosti v Malé Bystřici. V roce 1956 se rodiče přestěhovali na Bystřičku.

První až pátý ročník základní školy absolvoval na Santově, od šesté do osmé třídy chodil do školy ve Valašské Bystřici. Po ukončení základní školní docházky byl přijat na střední zemědělsko-technickou školu v Ivančicích u Brna. Po jejím vystudování pracoval jako technik a objížděl družstva v okrese Vsetín.

Oženil se s Drahomírou Černotíkovou. Narodily se jim tři děti. Dcera Lenka, synové Jirka a Zdeněk, který po dlouhé nemoci zemřel. O to více se věnoval dětem Lence a Jirkovi, které vychoval s láskou. Smutné bylo, že mu dne 9. prosince 2003 zemřela i manželka. Ještě více se upnul k dětem, kterým nezištně a s radostí pomáhal. Velkou radost měl ze svých vnuků, Lukáška a Lucinky.

Až do důchodu pak pracoval ve strojní a traktorové stanici ve Valašském Meziříčí ve funkci vedoucího. Ke konci svého života dlouhodobě onemocněl. Svě nemoci

nakonec podlehl u své dcery Lenky, kdy se vrátil z nemocnice. Zemřel v neděli 26. srpna 2012.

Odešel dobrý manžel, otec, který se těšil z každého úspěchu svých dětí, výborný kamarád a dobrý člověk. Buď Bohu čest za jeho památku.

Při pohřebním shromáždění kázal br.f. Josef Hurta ze Stříteže na text z 1. listu Korintským 15, 53-55: *Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: „Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“*

V průběhu léta také zemřela sestra **Františka Wágnerová** z Krásna, jedna z nejstarších členek našeho sboru. Pohřební rozloučení se konalo v obřadní síni. V příštím čísle Našeho časopisu přineseme aspoň několik vět o této milé paní.

Diakonie

Českobratrské církve evangelické

Domácí péče – Žerotínova 319

tel: 571 612 466

mobil: 737 966 347

č.úctu: 1855020319/0800

valmez@diakonie.cz

www.diakonievm.cz

Hospic Citadela - Žerotínova 1421

recepce: 571 629 086

fax: 571 629 085

č.úctu: 94-2556380247/0100

hospic@citadela.cz

www.citadela.cz

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Diakonie Českobratrské církve evangelické - hospic Citadela

vás zve na

BENEFIČNÍ KONCERT PRO CITADELU

Irena BUDWEISEROVÁ

spirituály a gospel songy

neděle 18. 11. 2012 v 17 hodin
evangelický kostel v Botanice ve Valašském Meziříčí

Výtěžek ze vstupného na koncert, který zdvojnásobí firma POSAD STEEL, s.r.o., je určen na vybavení kuchyně lednicemi a mrazáky.

Bohoslužby:

14.10.neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
21.10.neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
28.10.neděle	9.30	bohoslužby k díkčinění za úrodu – společně se staršími členy sboru, Večeře Páně
	14.00	Host: ing. Bohdan Mikušek - "Křesťan v současné politice"
4.11.neděle	9.30	pravidelné bohoslužby

Pravidelný měsíční program:

Pondělí **22. října** v 18.00 – sborový večer
host: Václav Košťál - o Albánii

Pravidelný týdenní program:

Středa	16.00	náboženství
	17.15	modlitební hodina (2. středa v měsíci)
	18.00	biblická hodina
Pátek	18.00	setkávání rodin v říjnu u Fuksů, tel. 777 693 124
	16.30	dorost
	18.00	mládež
Neděle	9.30	bohoslužby

Bohoslužby v domově důchodců v Podlesí:

Neděle co 14 dní ve 14.00
f. D. Heller 14.10. (pro zájemce sraz u kostela ve 13.30)
j. Martin Tomešek z Jablůnky 28.10.

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody
Farář Daniel Heller
mobil: 777 342 910
pevná linka: 571 161 561
daniel.heller@evangnet.cz

Pastorační pracovnice

Věra Tyralíková
mobil: 723 981 253

Pokladník Eva Janírková
mobil: 777 344 994

Adresa sboru:

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
telefon do kanceláře:
571 161 560
e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)
číslo účtu
u Poštovní spořitelny:
190 396 260/0300
[http://valasske-
mezirici.evangelnet.cz](http://valasske-mezirici.evangelnet.cz)

NÁŠ ČASOPIS

Vydáno 7. 10. 2012
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
Palackého 420/21
757 01 Val. Meziříčí
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu